

TIMÁR KATALIN**Akkor és most.****A képzőművészeti intézményrendszer utópiáiról**

A magyar képzőművészet 19. századra visszanyúló traumája a Nyugathoz való felzárkózás, a követés vagy párhuzamos haladás kérdése. Ez a probléma a rendszerváltást követően a kortárs képzőművészetben az intézményrendszer területén különösen nagy hangsúllyal jelentkezett. Úgy tűnt, hogy a társadalom minden szegmensét érintő átalakulások magukkal vonhatják a képzőművészeti intézmények rendszerszintű megváltoztatásának lehetőségét. Ez az utópisztikus elképzelés ebben az esetben a "nyugati" minták átvételét jelentette volna anélkül, hogy bárkinek is feltűnt volna az, hogy nemcsak hogy több, egymással is összeegyeztethetetlen minta létezik, hanem az sem, hogy ezek az intézményrendszerek is ki vannak téve számtalan politikai és társadalmi nyomásnak.

Az előadásban azt szeretném körüljárni, hogy melyek voltak ezek az utópiák (vágyálmok), amelyek meghatározták a rendszerváltás utáni intézmény átalakítási időszakot. Meg szeretném vizsgálni, hogy mennyi valósult meg ezek közül az elképzelések közül és mindez milyen változásokat eredményezett az egész rendszeren belül. A változások persze részben strukturálisak, részben szemléletiek és erre talán jó példa lehetne egyik oldalon az NKA megteremtése, másikon pedig az FKSE átalakítása állami szervezetből egyesületté.